

οόοτες κλπ. πού ζητούσε ο μάγος και άλχημιστής... Τέλος έξή-
 τησε ν' άναμίξη αίμα εφίβρων και παρθένων και «φροδεύματα
 τούτων». Η διαταγή του έξετελέσθη άμέσως. Σέ ιδιαίτερα δω-
 ματια εκλείσθηκαν άγούρια και κορίτσια. Ο άγύρτης ώργισσε.
 Πλήν τών άλλων άνάγκαζε τά θύματά του νά τρέφονται με
 ιδιαίτερη τροφή, σέ ώριμμένες ώρες και δόσεις, ώστε πολλά άπ'
 αυτά άρρώσθησαν βαρείη και πέθαναν... Έπειτα, γιά νά πάρη
 αίμα έφλεβοτόμους διαφόρους νύκτες, τής ιδιαίτερης ύπηρεσίας
 του Άλλη. Όταν όμως έξήτησε ο άλχημιστής τριχες κεραλής
 γιά τά μαζούνια του παρσοϊδόθηκε μιά δυσκολία. Γύρωζε
 τότε μιά συνήθεια νά κορρεύουν τά κεφάλια τους οι άντρες σφύ-
 ριζα, άφηνοντες στήν κορφή μιά μικρή πλεξίδα. Άλλα δ' έρ-
 γισος ήθελε τριχες πολλές, ποσόν! Και ο Άλλης διάταξε τότε
 τους στρατιώτες του νά διατηρούν τήν κόμη δλόκληρη, τούτο
 όμως παρά λίγο νά προκαλέση επανάστασι. Οι Γκέγκηδες ένό-
 μισαν ότι ο Άλλη Πασσάς ήθελε νά τους άναγκάση νά φορέ-
 σουνε εύρωπαϊκά καλύμματα!...

«Οπωσδήποτε, με πολλή δυσκολία έπρομήθευσαν στήν άλ-
 χημιστή και τίς τριχες πού ήθελε μέσα σέ μερικά τσοβάλια και
 με τó ύλικό τούτο εξακολούθησε νά εργάζεται μέχρι τού 1818.
 Τέλος ο Άλλης, μη βλέποντας αποτέλεσμα και χόσας τήν ύπο-
 μόνη του - ίσως δέ και έννοήσας ότι έπρόκειτο περί άγιορείας -
 διάταξε νά... κρεμάσουν τó Σέγγιο στήν μεγάλη πλάτανο τής
 πλατείας. Ο άθλιος έκλαιγε και δάδυετο, άλλά δέν τήν εγλύ-
 τωσε. Τó πώμα του έμεινε 24 ώρες κρεμασμένο, με μιά μεγά-
 λη πινακίδα στό στήθος πού έγραφε τήν αίτία τής καταδίκης
 του».

Ο Άριστ. Βαλαωρίτης, σέ μιά μελέτη του, δημοσιευμένη
 στήν «Εικονογραφική Έστία», αποδίδει τόν απαγχονισμό τού
 Σέγγιου σιό ότι τó πρῶγμα διεφημίσθη από μιά Ευρωπαϊκή
 έφημερίδα, τó «Λόγιο Έρμη», πού έβγαίνει στό Παρίσι σέ Έλ-
 ληνική γλώσσα. Αμα τó έυαθε δ' Άλλης φοβήθηκε μήπως οι
 Φράγκοι τόν πάρουν γιά ζαμαρωμένο και
 επειδή δέ μπορούσε νά ύποψέη τίς κοροϊδίες,
 έΐωσε τέλος στήν ύπόθεσι τής φιλοσοφικής λί-
 θου, παραδώς τόν Σέγγιο στό δήμο Σελήν
 Τούμη γιά νά τόν κρεμάση.

Και γιά νά τελειώσουμε με τά φιλοσοφικά
 λίθω, σημειώνουμε ότι στό καιρό τού Έρρίκου
 ΣΤ' τής Αγγλίας, οι άλχημιστάι είχαν πείσει
 τόν κόσμο ότι εύρηκαν τόν τεχνητό χρυσό
 και έγέμισαν τήν άγορά με ψεύτικες λίθες.
 Αργότερα όμως άνεκαλύθη ότι τά δήθεν χρυ-
 σά νομίσματα ήταν από άμύλαμα χαλκού και
 ή γοητεία διαλύθηκε.

Στήν Έθνοσυνέλευσι τού Άργους, ένώ ένίγνετο λόγος γιά
 τήν έκτιρη οικονομική κατάσταση τής Ελλάδος, οπκώθηκε
 έξαφνα ένας βουλευτής και μετά πάσης σοβαρότητας ύπέβαλε
 πρότασι «περί εκτελέσεως άλχημικών έρευνών προς άνακάλ-
 υψην τής φιλοσοφικής λίθου». Η πρότασις έσυζητήθη τρείς
 ώρες και έπειτα άπερρίφθη μετ' έπαίνων.

Ίστοριοδίψης

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ
ΚΑΙ ΚΡΥΑ-ΚΡΥΑ

Ένας γλυκανάλατος πού είχε βάλεσιν στό μάτι μιά χαριτωμένη
 κοπελίτσα και τήν κυνηγούσε ύπομονετικώτα πολλούς μήνες
 κατορθώνων τέλος πάντων και τήν πλησιάζει στήν όδον Σταδίου :
 - Δεσποινίς περιμένο τόσους μήνες ένα φίλάκι !
 - Ευχαριστώ, κύριε, αλλά επειδή δέν έχω άπάνω μου θά σάς
 στείλω ένα αύριο με τή γιγαίά μου.

Σέ μιά έξοχική μπουραζία τήν στιγμήν τής πληρωμής.
 - Μωρέ τούτοι, μάτια μου, είναι λήσταρχοι.
 - Όχι. Μ π υ ρ α τ α ί ...

Δύο μεθυσμένοι περνούν στάς 3 από τά μεσάνυχτα μπροστά από
 κάποιο καφέ σαντάν τής όδοϋ Άθηνών άπ' όπου άκούγονται στριγ-
 γλιές σέ άκατάληπτη γλώσσα.
 - Ιταλίδες θά εινε.
 - Όχι Ούγγαριδες.
 - Κοι πού τó κατάλαβες ;
 - Δέν άκούς, εύλογημένο πώς ούγγαριζουν.

Συζητούν γιά τούς τελευταίους σεισμούς. Η κυρία Παρθενόπη
 «σοβατισμένη» δρόντως προβαίνει σέ δηλώσεις.
 - Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε πώς τρέμω τούς σεισμούς.
 Και ή καλή φίλη τής φαρμακωμένη γιά κουτσομπολιό σύβει
 στό πλαινό γεροντοπαλλήκαρο :
 - Έχει δικηο ή Παρθενόπη. Ο σεισμός καταστρέφει τούς
 σοβάδες.

Προσευχή σοφοϋ :
 - Θεέ μου δώσε νά μη παντρευτώ ποτέ, κι' άν παντρευτώ νά
 μη με άπατάει ή γυναίκα μου, κι' άν με άπατάει νά μήν τó μάθω,
 κι' άν τó μάθω νά μη με μέλλει.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΑΗΣ

Του Καρέλου Ντιντιέ

Ο Μάης στεφάνια πράσινα φουρώντας στά μαλλιά του,
 λημονημένος στου άκαλού ζεφύρου τήν άγκάλη,
 δάση άνθηρά σκεπάζοντας με τ' άλαφρά φτερά του
 στόν κόσμο πού ξανάινωσ τάζει χαρά μεγάλη.

Μά από τά δάση πούγειραν τήν κόμη τους σκυμμένα
 στούς κάμπους ήνοχα δ βορριάς γλυτοράει, δειλος άκόμα,
 τή φορεσιά πού ντύθηκαν τά δέντρα τ' άνθισμένα
 ν' άσπρίση ξεφυλλίζοντας τó χορταρένιο στρώμα.

Στήν άνοιξη τής νεότητός μας μακρυνά ή ψυχή μας βλέπει
 εύτυχισμένη τή ζωή μπροστά τής προβάλλη
 κι' άποκοιμάται στής γλυκειάς άπαντοχής τή σκέπη
 σάν πεταλούδα στών άνθων τή μυρωμένη άγκάλη.

Θωρεί με βλέμμα χαρωπό και ξεγασμένο πέρα
 τήν Ηδοή, τόν Έρωτα και τή Χαρά,μά ώϊμένα !
 Πέφτουν οι άνθοι τής ψεύτικης Έλπίδας κάθε μέρα
 στό ήρσίσημα τ'ής άπονης άλήθειας μαραμένα...

ΣΕ ΛΕΥΚΩΜΑ

Του Λαμαρτίνου

Μοβια γλυκειά, τού Όράτιου κοραΐς αγαπημένο,
 πού τó ποιήρι τής χαράς κρατάς στά δάχτυλά σου
 πόση στ' άγνό σου μέτωπο χάρη έχει τó μεθύσι !
 Τó κλήμα τής παρζίας μας στά ξεπλεκα μαλλιά σου
 με τών Λατινών τή λαμπρή δάφνη εινε άδερφομένο.

Ο στίχος μου ο θακρύβρεχτος με τούς θλιφτούς σκοπούς του
 κι' ο πόνοσ μου ίσως έξαφνα θολώσουν τή μορφή σου,
 μα τραγουδώντας τίς χαρές ο Όράτιος - θυμίσου -
 από τó θάνατο έπαιρνε συχνά τούς στοχασμούς του
 σάν άφιε νά βγαίνουσε μικρά άπ' τήν παγωμένη
 τή λύρα του άναστεγαμένο, μεγάλοι και θλιμμένοι.

Πολλές φορές τó χέρι του πού φτέρωναν τά νιάτα
 στεφάνωνε τού ποιηριοϋ τά χείλη τού γιομάτου
 με φύλλα πένθιμα κοσού μαζί με μυρουδάτα
 τριαντάφυλλα πού πέθαιναν χλωμά στά δάχτυλά του.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Του Β. Ούγκώ

Κάμπε γιομάτε από τίς άρμονίες μου,
 ποτάμι πού τά δάκρια μου έχει πέρα
 θολώσαν τά νερά σου,ώραία λειβάδια μου,
 πούλα πού τραγουδούσατε δλη μέρα !
 Άγέρι τήν άνάσα της πού εύάδιαζες,

στού δάσου τά λουκιώμένα μονοπάτια
 πού μ' έσερνε απαλώτατο τά χέρι της
 ζανα νηϊά θολά έχοντας τά μάτια !
 Έπέρασε ο καιρός εκείός! Τά μάτια μου
 πού σάς θυμοθναι άκόμα δακρυομένα

στά μέρη αυτά πού ή χάρη τά στεφάνωνε
 άνόφ'λα ζητούν τά παρσμένα !
 Άτσόσο εινε ο ουρανός άκόμα έξοτερος
 κι' άκόμα πειό ώμορφότερη εινε ή πλάση !
 Άχ, τó καταλαβαίνω δέν άγάθησα
 εσάς, μά αυτή γιά πάντα πάντα πούχω χλασι !

Μεταφράσεις Γ. Κοτζίούλα

